

Farní listy

občasník farnosti Nová Paka

dobrovolný příspěvek 10 Kč

Ročník 19, číslo 2 – Pout' 2023

Blahoslavení čistého srdce...

Na slova tohoto blahoslavenství jsem si vzpomněl, když jsem se nedávno, v sobotu večer, díval na oltářní obraz v našem klášterním kostele. Panna Maria na něm má tvář obrácenou vzhůru k nebi, k Bohu. Pán Ježíš říká, že ti, kdo jsou čistého srdce, budou vidět Boha. Matka Boží, Panna Maria, byla čistého srdce. A její Nanebevzetí nám toto Pánovo blahoslavenství, zaslíbení připomíná. Čistota či nečistota srdce nespočívá ve věcech, na které se díváme, ale v našem pohledu na ně. Čisté srdce prozařuje celou lidskou existenci, mění pohled člověka. Sv. Pavel v listě Titovi píše: „Čistým je všechno čisté.“ A ti také budou vidět Boha, jak říká Pán.

Čistota srdce se týká především vztahu k Bohu, ale má také zásadní dopad i na vztah k bližnímu. Mít čisté srdce znamená být pevně rozhodnut

bližního upřímně milovat, chtít pro něj dobro, ctít ho, nikdy si z něj neučinit jen nástroj k uspokojení vlastních zájmů. Pro člověka čistého srdce se bližní nikdy nestane pouhým předmětem, s kterým může jakkoliv nakládat nebo ho využívat.

Prosme na přímlovu Matky Boží, Panny Marie, o dar čistého srdce, aby se nám samým i našim bližním lépe žilo a neztratili jsme zaslíbení, které nám dal Pán.

P. Pavel

Co uvnitř naleznete?

Zprávy z farnosti

O evangelizaci v praxi

Mnoho zážitků z léta

Co dobrého si přečíst
a další články

Stručně z farnosti

Stalo se:

- Během jara probíhaly na faře přípravy na biřmování a na první svaté přijímání.
- 14. 5. slavila farnost s osmi dětmi jejich první svaté přijímání.
- V pátek 2. 6. byl v rámci Noci kostelů otevřen pro veřejnost klášterní kostel a kostel v Levínské Olešnici.
- 4. 6. proběhl v Úbislavicích Farní den, hostem byl ThLic. P. Prokop Brož, Th.D.
- 25. 7. jsme s devíti dětmi podnikli první prázdninový výlet na zříceninu Frýdštejn v Českém ráji. V úterý 8. 8. byl naplánován druhý prázdninový výlet na Jizeru.

Pastorační rada farnosti se sešla 8. 5. 2023 a projednala tyto záležitosti:

- Noc kostelů (2. 6. 2023 v klášterním kostele a v kostele v Levínské Olešnici)
- Farní den (4. 6. 2023 v Úbislavicích)
- slavnost Těla a Krve Páně (11. 6. 2023)
- pořad bohoslužeb během dovolené P. Kality, prázdninové výlety pro děti a pozvání hosta pro poutní bohoslužbu
- návrhy na slavení 300. výročí vysvěcení klášterního kostela v příštím roce.

Ekonomická rada farnosti se sešla 23. 4. 2023 a projednala tyto záležitosti:

- účetní uzávěrku farnosti za rok 2022
- přehled o stavu na účtech a v pokladně
- realizované a navrhované opravy ve farnosti v roce 2023
- záměr investice finančních prostředků z prodeje pozemků na termínovaný vklad

- stav procesu prodeje části pozemku v Úbislavicích u bývalé fary (je stále v jednání, domluva podmínek prodeje neprobíhá v předpokládaném časovém horizontu).

Zveme Vás:

- V sobotu 16. 9. se uskuteční poutní zájezd do Neratova v Orlických horách. Na zpáteční cestě se zastavíme na prohlídku zámku Doudleby nad Orlicí.
- V neděli 8. 10. bude udělovat v klášterním kostele o. biskup Josef Kajnek svátost biřmování.
- Od října začne opět výuka náboženství. Žádáme rodiče, aby si pro své děti v kostele vyzvedli přihlášky (jsou také k dispozici na webových stránkách farnosti) a nejpozději do konce srpna je vyplněné odevzdali duchovnímu správci.
- Výročí posvěcení kostela, tzv. posvícení, oslavíme ve Staré Pace v neděli 15. 10. a v Nové Pace a Levínské Olešnici v neděli 29. 10.
- Společná modlitba za naše zemřelé na hřbitovech bude: v neděli 29. 10. v 15 hod. v Nové Pace, ve středu 1. 11. v 15:30 v Levínské Olešnici, ve čtvrtek 2. 11. v 15:30 ve Staré Pace.
- Adventní rorátní mše svaté jsou plánovány ve farním kostele na soboty od 6:45.
- Sv. Mikuláš navštíví naši farnost 3. 12. po mši svaté v klášterním kostele.
- Pro informace o dalších akcích sledujte aktuální ohlášky na nástěnkách a webových stránkách farnosti.

Otázka na pana faráře

Co pro Vás znamená evangelizace v praxi?

O evangelizaci nebo nové církve. Evangelium, které jí bylo evangelizaci bylo za poslední dvě Kristem svěřeno, má být předáno desetiletí řečeno nebo napsáno mnohé. dalším generacím. Církev nemá být jen Evangelizace – předávání evangelia – jeho jakousi ochránkyní v dějinách. je vlastním a nezastupitelným posláním Proto církve dnes znovu a znovu

promýšlí a zkouší, jak nejlépe oslovit dnešního člověka a předat mu evangelium, přivést ho k osobní zkušenosti víry. Jsou konference o evangelizaci, kde se sdílejí zkušenosti s různými formami a programy v oblasti předávání evangelia. Kurzy alfa, které z farnosti známe, jsou jedním z takových programů.

Z mého pohledu bude evangelizace v praxi vždycky stát na konkrétním životě křesťanů. Jak budou nebo nebudou žít evangelium ve společenství, v každodenním životě, ve svých vztazích. Nejen mezi sebou, ale i vůči druhým. Toto inspiruje k hledání, poznávání a nakonec i k přijetí evangelia a samého Pána Ježíše. Víra je vždycky dílem Boží milosti v srdci člověka, ale potřebuje

prostředí, ve kterém by mohla vyrůst. Když Pán Ježíš posílá své apoštoly, aby šli a hlásali evangelium, tak je posílá ve dvojicích – tedy aby na prvním místě žili ti dva mezi sebou a k druhým to, v čem je vyučil, aby to ostatní viděli, zažili. Zbytek už bylo dílo Jeho, dílo Boží milosti.

Všichni bychom jistě rádi viděli velké plody na poli evangelizace. Výsledky sebelepších evangelizačních kurzů či programů stojí a padají s tím, jestli ti, které evangelium, křesťanství oslovilo, pak našli konkrétní živé společenství církve, které je přijalo do svého středu a bylo jim oporou na cestě za Pánem. A toto je velická výzva pro každé farní společenství.

P. Pavel

Setkání dětí v Hradci Králové

V sobotu 20. 5. ráno v 7:00 jsme se sešli na autobusáku. Já (Ester), Nela, Tonda, Arnošt a Linda jsme jeli na setkání dětí do Hradce Králové. Do Hradce Králové jsme se dostali vlakem ze Staré Paky. Když jsme se dostali do Hradce, šli jsme do Nového

Adalbertina, kde mělo vše probíhat. Setkání se zahájilo v kostele, kde se řeklo, co se bude dělat. První workshop byl rozmístěn takto: já a Nelča jsme šli na Terezii z Lisieux. Šla s námi taky Linda. Tonda a Arnošt šli zatím na svatého Františka.

Na Terezii z Lisieux jsme vyráběly růžičku z lepicích pásek. Potom jsme posouvaly kouličku bludištěm. Z mouky jsme dělaly kopeček a na něj jsme dávaly kouličku. Postupně jsme mouku odřezávali, dokud se mouka s kuličkou nezhroutila. Jako poslední jsme šly cestu, kde jsme odpovídali na otázky (např: co dělám, když se naštvu...). Na závěr jsme si sedly do kroužku a prosily jsme svatou Terezičku o různé věci. Potom jsme nastavily ruce a starší holky nám daly do rukou lístečky růže. Na povel jsme vyhodily do vzduchu lístky růží, a tak vznikl déšť růží. Kluci na nás už čekali. Po prvním workshopu jsme šli na dvůr se nasvačit. Když jsme dosvačili, šli jsme na druhý workshop. Já a Nela jsme šly na sv. Františka a kluci šli na Carla Acutise. Na sv. Františkovi nám paní četla o jeho životě. Potom jsme malovali jeho plášť, co všechno za svůj život prožíval. Když už skončil i druhý workshop, šli jsme zase na dvůr se naobědvat. Na závěr jsme šli na mši

do kostela Nanebevzetí Panny Marie. Když už skončila i mše, šli jsme na vlakové nádraží, ale ještě předtím nám Linda koupila zmrzlinu. Ve vlaku jsme se moc nasmáli a Linda nám v knihkupectví koupila hru Zlý bastor, takže jsme si ji také vyzkoušeli. Když jsme přijeli do Nové Paky, šli jsme domů. Moc jsme si to užili!

Farní den, synoda – cesta ke společnému rozhodování

Před prázdninami měla naše farnost svůj den, který začal mší svatou v úbislavickém kostele. Po mši děti společně poděkovaly otci Pavlovi za přípravu k prvnímu svatému přijímání. Zbytek dne jsme prožili na hřišti a v jeho zázemí. Přivítali jsme tam kněze Prokopa Brože, který přednesl přednášku na téma synoda. Tato událost přilákala řadu posluchačů z naší farnosti, kteří se chtěli dozvědět více o tomto způsobu společného rozhodování v církvi.

Synoda v dnešní době není neznámým slovem. Prokop Brož nám vysvětlil, že synoda je setkání biskupů, kněží, řeholníků a laiků, které se koná za účelem diskuse a společného hledání

řešení v rámci církevních otázek. Je to jakýsi demokratický proces, kde všichni účastníci mají možnost vyjádřit svůj názor a přispět tak k formování církve.

V průběhu přednášky jsme se dozvěděli, že synoda není novinkou, ale že má své kořeny již ve starověkém křesťanství. Synody se konaly již v prvních stoletích po Kristově narození a sloužily k diskuzi a sjednocení církve v různých oblastech. Dnes jsou synody důležitým nástrojem pro vytváření nových směrnic a zákonů v církvi.

Prokop Brož nám také přiblížil, jak synoda probíhá. Nejdříve jsou vybráni delegáti, kteří se zúčastní setkání a představují různé oblasti církve. Poté se koná samotné setkání, které může trvat několik dní až týdnů. Během této doby se diskutuje o různých tématech, která jsou předem určena. Delegáti se snaží nalézt společná řešení a formulovat doporučení, která jsou následně předána papeži.

V rámci přednášky jsme se také dozvěděli o několika významných synodách, které se konaly v nedávné historii. Jednou z nich byla například synoda o rodině, která se konala v roce 2014 a 2015. Tato synoda se zabývala otázkami manželství, rozvodu, antikoncepce a dalšími tématy souvisejícími s rodinou. Další významnou synodou byla synoda o mládeži, která se konala v roce 2018. Tato synoda se zaměřila na otázky víry a poslání mladých lidí v dnešním světě.

Prokopova přednáška byla inspirující. Ukázala nám, že synoda je způsobem, jak dát hlas všem členům církve a umožnit jim spolupodílet se na rozhodování. Je to cesta ke společnému

hledání pravdy a k posilování jednoty církve. Snad nás přednáška povzbudila k aktivní účasti na životě naší farnosti. Společné rozhodování je důležité nejen v církvi, ale i ve společnosti jako celku. Mějme odvahu vyjádřit své názory a spolupracovat na hledání řešení pro dobro všech.

Farní den ale nebyl jen o přednášce, byl to zase příjemně strávený čas se známými lidmi. Děti si užily radost při sportování pod vedením zkušeného instruktora Luboše. My ostatní jsme mohli ochutnat něco dobrého, pozdravit se s přáteli a popovídat si o běžných věcech.

(LeTo)

Jak tráví čas své dovolené pan farář?

Jestli někoho z vás taková otázka občas napadne, tak bych se s vámi rád podělil o tom, jak jsem letos prožil svou letní dovolenou se spolubratry kněžími, se kterými se během roku scházím.

S Jirkou, Pavlem a Jendou jsme ji letos nakonec plánovali jako cestu po italských známějších i méně známých poutních místech, vlastně jako pout'. Jirka s Jendou na mnoha z nich už byli,

chtěli se tam ještě jednou vrátit, pro mě a pro kolegu Pavla většina z nich byla nová. Vyrazili jsme autem v neděli 18. června s večerem.

První naše zastávka byla v pondělí dopoledne na okraji Raveny v bazilice sv. Apolináře v Classe. Patří k památkám UNESCO, je ze 6. století a je známá svou starokřesťanskou mozaikovou výzdobou.

Ravennu se všemi jejími skvostnými a vyhlášenými památkami jsme ale vynechali, protože cílem prvního dne bylo dojet až do Loreta. Kdybyste Loreto hledali na mapě, tak je při jadranském pobřeží Itálie nedaleko Ancony. V tamější bazilice najdete loretánskou kapli – tzv. Svatou chýši – nazaretský domek Panny Marie, kde došlo ke Zvěstování. V pondělí podvečer a úterý ráno jsme mohli být nějaký čas v tichu tohoto mariánského místa, které vás je schopné spojit se Svatou zemí, s Nazaretem, a pomůže vám se znovu dotknout pravdy naší víry – Božího vtělení a toho, co tam Panna Maria prožívala. Pěkné bylo, že jsme v kostele potkali mnoho mladých lidí. Asi to souvisí s tím, že tam byla v roce 1995 evropská pout' mládeže, které se účastnil i sv. Jan Pavel II. Mladí se tam vracejí na formační pobyty.

V úterý po ránu jsme se vydali dál a přešli do 165 km vzdáleného Manoppella, kde je bazilika Svaté tváře. Na tomto místě je 400 let uchováván závoj, do kterého je vtištěna tvář Ježíše Krista s otevřenýma očima a se znameními utrpení. Musel bych se

ted' mnoho rozepsat o tom, co je to za relikvii a co její odborné zkoumání odhalilo. Kdo se chce dovědět víc, odkazují na internetové zdroje a nejlépe stránky tohoto poutního místa. Svatá tvář je na tzv. mořském hedvábí, které samo o sobě bylo vzácné a velice, velice drahé a už naznačuje, jakého tajemství se tady člověk dotýká... Tak jsem měl v Manoppellu možnost se hodinu dívat na Kristovu Svatou tvář na roušce, o které se zřejmě zmiňuje i sv. Jan, když popisuje Kristův prázdný hrob. Čas v Manoppellu rychle uběhl, a protože venku „trochu víc přitopili“, bylo k 35 °C, tak jsme na chvíli vyjeli zchladit se a projít do blízkých hor, na jejichž vrcholcích byl ještě sníh. Z kopců jsme odpoledne sjeli zpátky na jadranské pobřeží, abychom se ubytovali v Ortoně. Ortona je starobylým přístavem, jakých je v Itálii mnoho. Staré město bylo ale hodně poničeno za 2. světové války a dodnes jsou tam toho stopy. V ortonské katedrále jsou uchovávány ostatky sv. Tomáše apoštola. Právě tam je vyložili z lodi, když je převáželi z Východu do Evropy.

Ve středu ráno jsme se vydali z Ortony do Santuaria del Miracolo Eucharistico v nedalekém Lenciano. Tam se v 8. století stal eucharistický zázrak. První a nejstarší. Baziliánský mnich měl být mučený pochybnostmi o skutečné Ježíšově přítomnosti v Nejsvětější svátosti oltářní, a tak mu během mše svaté Bůh dal odpověď. Při proměňování se hostie změnila v živé Maso a víno v živou Krev, která se pak srazila do pěti kapek, nepravidelných a rozdílných tvarem i velikostí. Obojí je vidět v relikviáři na oltáři. Když obojí bylo podrobeno vědeckému zkoumání v 70. a 80. letech minulého století, tak bylo zjištěno, že opravdu jde biologicky o lidskou tkáň z levé srdeční komory ve velikosti hostie a kapky lidské krve. Obojí má stejnou krevní skupinu AB. Po dvanáct století jsou ponechány v přírodním stavu, ničím nekonzervované, nechráněné před atmosférickými a dalšími biologickými vlivy...

Když toto víte nebo si přečtete a přijdete na místo, kde se to stalo, kde je eucharistický zázrak uchováván, a máte možnost slavit tam mši svatou, tak nemáte moc slov. Tajemství je to

veliké. Jen se vám připomínají úryvky z Písma. To, co Pán řekl a udělal při poslední večeři, co řekl o Chlebu života, který nám dá... Odpoledne jsme si pak odpočali u moře.

Ve čtvrtek jsme přejeli 160 km dál na jih na poloostrov Gargano do San Giovanni Rotondo, kde jsme byli dvě noci. Areál spojený s životem a působením sv. Padre Pia, kostely a nemocnice, je velice rozsáhlý. Přichází tam velké množství poutníků k hrobu sv. P. Pia, ale i těch, kteří hledají pomoc v „Domě úlevy“ – nemocnici, kterou založil. Odpoledne jsme měli možnost sloužit mši svatou v původní starém klášterním kostelíku u oltáře, u kterého sloužil mši svatou i sv. P. Pio. Co mě nejvíc zůstane zapsané v paměti ze San Giovanni Rotondo, jsou dvě rána, kdy jsme mohli, dříve než vypukl ruch na poutním místě, být v tichu adorační kaple nové baziliky.

V pátek jsme se pak vydali k sv. Archandělu Michaelovi na Monte Sant'Angelo. Areál poutního kostela je také památkou UNESCO. Šli jsme do sakristie kostela, jestli bychom tam mohli sloužit mši svatou. Sestřička nás

ale málem vyhodila. Zeptala se striktně: „Jste objednaní?!“ No, nebyli jsme. Z internetu jsme ale věděli, kdy tam mají pravidelné mše svaté, a dělali jsme všechno proto, abych se nějak vešli mezi ně. Tam je jen jediná možnost, kde sloužit mši svatou, a to v kostele, jehož část tvoří jeskyně ve skále, kde došlo ke zjevení sv. archanděla Michaela. Když jsme sestřičce slíbili, že všechno stihneme a nezasáhneme do obvyklého programu, tak nám ke mši všechno připravila.

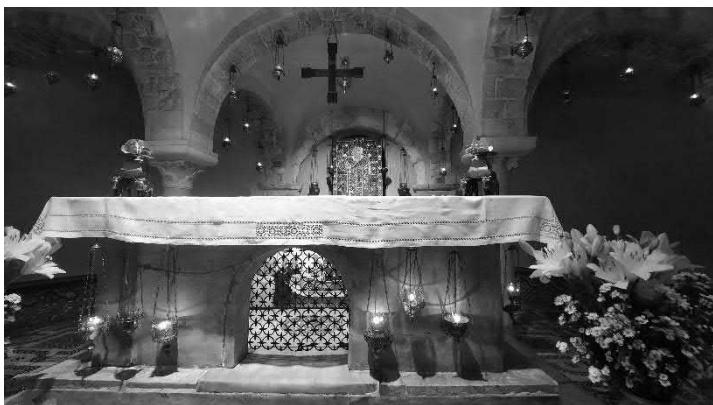

Mši svatou sloužil Jirka, umí dobře italsky. V italštině uvedl naši česky slouženou mši svatou, pár slov pak řekl i při kázání, a tak nakonec sestřička sama přišla, že nás i společně, na památku, vyfotí. Z Monte Sant'Angelo jsme jeli ještě do přístavu Vieste a vykoupali se v moři. Večer,

když jsme se vrátili do San Giovanni Rotondo, jsme zašli do centra městečka a musí říci, že Italové vytvářejí úplně jinou pospolitost. V devět hodin večer tam rozhodně nebylo liduprázdno jako v Pace na náměstí.

V sobotu jsme jeli další 260 km dál na jih. Cílem dne bylo Bari s hrobem sv. Mikuláše a pak Taranto. Bari a hrob sv. Mikuláše jsme nemohli vynechat, protože je to patron naší novopacké farnosti a také farnosti, kterou spravuje kolega Pavel. Chtěli jsme tam mít někde v katedrále mši svatou. Když jsme ale dojeli, tak v katedrále byla svatba a to je v Itálii nadlouho. Šli jsme za kostelníkem se zeptat, jestli bychom tam někde nemohli mít mši svatou. Ten řekl, že to musí dovolit P. Dominik. Tak ho šli shánět. V klášteře nebyl, volali mu na mobil... páter nebyl k sehnání. Tak nám říkali, ať se nezlobíme, ale že bez jeho schválení to nepůjde. Se spolubratry jsme se tedy domluvili, že si dáme cca ½ hodiny rozchod, aby každý mohl někam v katedrále zalézt, ztišit se, pomodlit se, projít si kostel. Šel jsem do krypty k hrobu sv. Mikuláše. Za chvíli mě zvonil v kapse telefon

a volal mi Jirka, kde že jsem, že budeme mít mši svatou, a to u oltáře nad hrobem sv. Mikuláše! Co se nestalo. Pan kostelník Jirku v kostele, chvíli poté, co jsme odešli z vrátnice kláštera, vyhledal a řekl mu, že můžeme mít mši u hrobu sv. Mikuláše, že si to vezme, i bez dovolení pátera, na triko. Tak jsem mohl tu sobotu být hlavním celebrantem naší společné mši svaté nad hrobem sv. Mikuláše! I takový je sv. Mikuláš. Nenechal nás odjet jinam. Pak jsme si prohlédli ještě část historického města, k obědu dali kousek výborné místní pizzy a pokračovali v cestě dál na Taranto.

Cestou jsme se zastavili v městečku Alberobello, které, světe div se, je taky zapsané v UNESCO pro zvláštní typ kamenných stavení zvaných trulli. Tyto domy jsou celé postavené z opracovaných nasucho vyskládaných

kamenů, včetně střechy. Bylo to proto, aby v případě královské inspekce mohly být rychle pobořeny. Města se nesměla zakládat bez svolení panovníka a pak to bylo i kvůli daním... z provizorních staveb se neplatily. „Provizorní stavby“ tam stojí už víc jak 6 století. Budete-li mít někdy cestu v těch končinách, zastavte se tam, stojí to za to vidět.

Taranto se stalo nejjižnějším bodem naší cesty, našeho putování. Popravdě, ač je to historické město, veliký přístav a průmyslové město, v nejstarší části najdete dost domů zchátralých, vybydlených, zřícených... Nikdo je neopravuje. Na Taranto budu mít hodně dlouho tuto vzpomínku: Byla neděle ráno a my jsme se domlouvali, že půjdeme na mši do nejbližšího kostela od našeho ubytování. A to byl, aniž bychom to věděli, kostel sv. Františka z Pauly, kde uchovávají

jako relikvii jeho plášť. Tu neděli slavili zrovna výročí 600 let kostela. U oltáře jsme koncelebrovali s páterem, který byl dokonce u nás v Nové Pace. Po mši jsme se pak pozdravili s páterem Gigi, který byl po revoluci nějaký čas představeným paulánů na Vranově u Brna. Tak je svět malý. Kdyby člověk chtěl, tak to nevymyslí. Po obědě jsme odjeli do Matery, města, které je opět zapsané v UNESCO pro svá jeskynní obydlí. Místo bylo osídleno už v paleolitu. Nacházejí se tam neolitické jeskyně vydlabané v tufové hornině, které se pak staly základem staveb a obydlí ve dvou čtvrtích města nazývaných Sassi di Matera (kameny Matery).

V pondělí jsme nabrali už směr na sever a začali se přibližovat k domovině. Čekal nás 650 km dlouhý přejezd do Terni, na kterém jsme měli tři zastávky. První bylo Salerno na střeozemním pobřeží Itálie, kde jsme u hrobu sv. Matouše, evangelisty, měli mši svatou. Dál jsme pokračovali na Montecassino, první klášter založený sv. Benediktem. Poslední zastávkou bylo cisterciácké opactví Casamari. V Terni jsme

zakotvili na poslední tři noci naší pouti a dovolené.

V úterý jsme navštívili čtyři františkánské kláštery v Rietském údolí – Greccio (tady sv. František postavil první živé jesličky), Fonte Colombo (zde napsal řeholní pravidla), Santuario della Foresta a Poggio Bustone. Tyto kláštery byly pro mě takovým pohlazením. Františkánsky prosté, malé, v krásné přírodě, a až na Greccio jsme tam skoro nikoho nepotkali.

Ve středu jsme pak vyrazili do Cassie, poutního místa spojeného s životem sv. Rity, patronky nešťastných manželů a rodičů, která je vzývána v obtížných zkouškách. Na poutním místě bylo znát, že mnozí sv. Ritu uctívají i dnes. Zajeli jsme i do rodné vesničky sv. Rity. Po tom jsme pokračovali ještě do Norcie, rodného místa sv. Benedikta. Norcia je ale hodně poničená, jak jsme zjistili, zemětřesením v roce 2016. Ve městě je stále mnoho staveb, včetně katedrály, které ještě nebyly opraveny.

Čtvrtek se stal dnem návratu domů. Čekalo nás 1400 km s jednou zastávkou v Sieně, u hrobu sv. Kateřiny Sienské. Siena je známé a turisty

z celého světa vyhledávané město, památka UNESCO. Po mši svaté u hrobu sv. Kateřiny jsme zašli do rodného domu sv. Kateřiny a na prohlídku sienské katedrály. O velkoleposti a kráse katedrály psát nebudu, protože veliké množství turistů, které tam potkáváte, mluví za vše. Kdyby nebylo co vidět, nejeli by tam. V Sieně jsme zašli ještě na společný poslední italský oběd, vybrali jsme si restauraci v jedné uličce historického centra. Ve dvě hodiny odpoledne sedli do auta a vyrazili směrem na Hradec Králové, kam jsme v pátek ráno s pomocí Boží dobře dojeli.

Jak hodnotím letošní dovolenou se spolubratry kněžími? Když jsme o ní v autě cestou domů mluvili a probírali, co všechno jsme viděli a zažili, tak toho bylo opravdu hodně. Každý den jsme byli na jiném místě. Bylo to velice pestré. Najeli jsme pět tisíc kilometrů... a přesto nikdo z nás to nevnímal jako unavující, vyčerpávající. Možná i proto, že to nebyla jen cesta po památkách, ale byla to pout'. A právě chvíle spočinutí na poutních místech byly tím, co nás občerstvilo a dalo opravdu odpočinout si, nabrat síl.

P. Pavel

VORTOVÁ PODRUHÉ

aneb Skautský tábor do roka a do dne

Vánoce, Tříkrálová sbírka, Velikonoce a přihlášky? Jaké? No přece už je nejvyšší čas začít chystat letošní skautský tábor. Je to jednodušší. Na místě, kde jsme byli minulý rok, se nám tak zalíbilo, že tam jedeme ještě jednou. Ve stodole u hajného na nás čeká táborová výbava – stany, kuchyň, pláty na kamna,

celty a další potřebné věci ke čtrnáctidennímu táboření.

Váže nás tam plno vzpomínek – báječná táborová hra, klasická táborová kuchyně a mytí nádobí a nošení dřeva – oblíbená činnost těch mladších 😊, skoro každodenní posezení u táboráku s písněmi a scénkami. A myslím, že nezapomenutelná byla také naše

úplně první kontrola z hygieny – chystá se vše tak, aby byly milé ženy „hygieničky“ v letošním roce spokojené. A asi byly, neboť vůbec neprijely. 😊

Je sobota 1. 7. 6:00 hodin ráno a všichni budoucí táborníci se chystají na nádraží ve Staré Pace, kde je v 7:15 společný sraz všech účastníků jedoucích vlakem. Scházíme se a těšíme se a loučíme se. Provází nás smích, radost, ale pláč i slzy našich tzv. prvňáčků (to jsou převážně ti, kteří na táboře ještě nebyli).

Dobrodružná jízda vlakem však tyto chmury bezpečně rozptýlí. Vyjíždíme ze Staré Paky směr Pardubice – Rosice – Hlinsko v Čechách – Vortová. Je již asi naším údělem absolvovat více přestupů

-.-.|.|-.-|.|-||...|-|...||.-|--..||...|-|.|-.-|.|-.-|.|---..--||.-|.|-|-.-|.|-.-|---|..-||...|.||.--|.|-.-|.|-
-.|.||.-|.|-..|-||--..|-|.---|.---|--|.|-|---|..-|-|.|-.-.-||--.-|.|-|...|-|.||...|-|.|-.-|.|-.-|.|-|-
|-|-...|---|.|-|.|-.-.-||.-||-...|..-|..|||----|..--..|||-.-|-|-|---||..-|...|-|-.-|.|-|..--..|||-|-|---||--
|.|-.-|.|-.-|.||-...|-|----|.|-.-|-|-.---||...|-|---|-...|---|.|-.-|-|-||---|-...|-..|..|-...|-|.|-.-|-|-
...|..-|-.-|-|-..|-.-..|-|...||...||---|-.-..|-|-...|-|-.-.-.-||--|-|.|-|-|| 😊

z důvodu výluky, než by bylo potřeba, nicméně zadařilo se a všichni bez výjimky a ve zdraví dorazíme na posečené tábořiště, kde je již část našich starších roverů v plné práci a staví kuchyňské a jídelní plachty a hlavně kamna.

„Bude večere, nebo už oběd?“ zaznívá z řad mladších táborníků.

Tobíku, Májo, Arnošte, Verčo, Lojzo, Nelo ... Co myslíte?

Po vyjasnění některých nejdůležitějších otázek stavíme celé odpoledne stany a stany a zase jen stany. Máme tentokrát půjčeno 9 stanů od našich bratrů z Pardubic, tak je více práce, ale všechny děti se nakonec těší z velkých a prostorných. Tzv. pověstné „psí boudy“ letos použijeme na kanceláře, zdravotku a izolaci.

Je večer, pomalu se smráká a konečně se podaří ubytovat všechny táborníky včetně vedoucích. Čeká nás večere, rychlá hygiena a po úmorném slunečném dni odpočinek, modlitba a spánek.

Tímto večerem vstupujeme do jiného světa – světa přežití, práce, bez mobilů a počítačů, světa her a společenství, které můžeme zažít jen zde.

Pro letošní rok se naši mladí skautíci stávají na 14 dní členy národa Zulů.

Táborová hra byla tematicky zasazená do jižní Afriky v letech 1878–79, kdy národ Zulů odolával britským kolonizátorům. V táborové hře proti sobě soutěžilo 5 družin, tedy pět zulských kmenů, o to, kdo se stane králem. Poté, co družiny během odpoledních her natrénovaly své schopnosti, postavily svou osadu, ulovily lva, vyrobily štíty, poslali své nejlepší do turnajů aj., stal se králem nejsilnější člen nejsilnějšího kmene. Ten poté vedl ostatní do bitvy o Rorke's drift, kde společně porazili jednotku britských vojáků. (Kryštof Vitvar)

Během táboření členové kmene Zulů prožívají nejen své bitvy a soutěže (osobní i družinové). V čase odpočinku a volna se scházejí v lese na hamakách, hrají oblíbené Ringo a čeká je i velmi oblíbená vodní bitva.

O jejich duchovní a duševní růst se neustále starají starší vedoucí zejména v rámci duchovních hodinek a četby pohádek, otevřených a upřímných rozhovorů. Měli také možnost setkat se s naším společným

nejbližším přítelem – Ježíšem, při mši svaté o svátku a obou nedělích.

A všichni víme, že nebýt Jeho ochrany a dohledu a jeho milující náruče po celou dobu tábora, kdo ví...

Je sobota 15. 7. 2023 7:00 hodin ráno. Tábor se probouzí. Včera byl král zvolen a se svým kmenem zvítězil nad jednotkou britských vojáků. Společnými silami získali misijní

stanici Rorke's drift. Mohou se vrátit do svých domovů ke svým rodinám.

A opět, loučíme se, těšíme se, ale je nám i trochu smutno. Přeci jen těch 14 dní, kdy jsme v podstatě na sobě závislí v dobrém i ve zlém, nás spojuje. Co bude dál?

Tentokrát odjíždíme s malou nadějí a touhou, že přeci něco může být trochu jinak...

Jak? Nechte se překvapit. 😊

Ohlédnutí za Erasmem ve Finsku

Zdravím všechny čtenáře 😊

Byla jsem tři týdny ve Finsku v nemocnici jako zdravotní sestra a dnes Vám napíšu, jaké největší rozdíly jsem v nemocnici, a všeobecně ve Finsku, viděla.

Na začátek Vám ale musím říct, že jsem byla jen na jednom oddělení, které bych přirovnala k našemu internímu a rehabilitačnímu oddělení. Tudíž nemohu porovnávat mezi odděleními a budu tedy porovnávat mezi českými nemocnicemi.

První, a ten nejzajímavější rozdíl je, že sestřičky ve Finsku chodí na tři

směny, po 8 hodinách. Díky tomu mají plno energie, těší se do práce a mají více volna pro své rodiny a své zájmy, koníčky.

Já sama teď přes prázdniny pracuji v nemocnici na dvě směny – 12hodinovky, a musím říct, že je to občas dost náročné a je tam velký sklon k syndromu vyhoření.

Další velký rozdíl je ve zdravotnických pomůckách, ať už v ošetření pacienta, nebo na pomoc s přemísťováním např. z postele na vozík. Mají velkou škálu pomůcek a tím myslí hodně i na zdraví sestřiček.

V každé pokoji mají všude madla pro pacienty, což je velká prevence proti pádům.

Celkově hodnotím nemocnici ve Finsku velmi pozitivně, hodně se mi tam líbilo.

Jeden den jsme se jely s děvčaty, na kolech, projet do místního kostela.

V ten den, kdy jsme tam šly, bylo neuvěřitelných -27 stupňů, a jelikož jsou tam takové teploty normální, tak mají v kostele topení a je tam teplo.

Mši doprovázel dětský pěvecký sbor spolu s klavírem. Zrovna byla dětská mše a bylo do ní zapojeno

Dny lidí dobré vůle

Mám kamarádku v Hořicích a je také na vozíku. Ta mi vyprávěla, že byla na Velehradě na Dnech lidí dobré vůle a letos pojede také. Velmi jim pomáhá dobrovolná organizace Maltézská pomoc. Táta se s nimi spojil a zjistil možnosti a podmínky jejich pomoci. Vozíčkáři a jeho doprovodu zajistí nocleh, snídani, oběd, večeři a jednoho dobrovolníka, který se postará o vozíčkáře v době koncertu

ykonal pro chudý lid, a proto ej nazývají „tatíček Stojan“. Letos

hodně dětí. Děti také četly 1. i 2. čtení a celou mši vedla paní farářka, což bylo zajímavé, ale pěkné. Jen jsme ze mše moc nepochytily, protože celá mše byla ve finštině.

Velikonoce jsme tam moc neprožili, byl to poslední den, co jsme strávili ve Finsku, takže jsme spíše většinu dne balili a nakupovali nějaké věci na cestu. Ráno jsme se však šli podívat do centra Yliviesky, kde byly dopoledne trhy, kde se prodávalo hodně spíše dřevěných věcí. Druhý den jsme odletěli zpátky domů.

Kateřina Cinová

a Národní pouti. Nyní bylo nutné zajistit tři dobrovolníky, kteří se o mne postarají, dopravu jsme zvolili autem a dobrovolníky se stali známí z farnosti.

Po příjezdu na Velehrad jsme se ubytovali a prohlédli okolí. Ráno v 9 hodin byla mše svatá pro vozíčkáře v bazilice, kterou jsme si také prohlédli a zastavili se u hrobu arcibiskupa A. C. Stojana. Je těžké vypsát, co vše uplynulo sto let od jeho úmrtí. Znovu jsme prošli areál, dívali se, jak

připravují vše na večerní koncert, a já koupil dárek pro tátu. Po obědě byla příprava a koncert. Koncert byl vynikající. Začal Jiří Pavlica s Hradišťanem a jeho Voda má, dále vystoupilo hodně umělců: M. Hrůza, P. Janů a jiní. Úžasná byla Filharmonie Bohuslava Martinů. Po koncertu se povídalo s dalšími vozíčkáři. Ve 23:00 jsme šli do baziliky na mši svatou, kde již bylo plno poutníků.

Od rána přicházely davy poutníků ve svátečním oblečení, někteří v krojích a orlové se svými prapory.

Slavnostní poutní mši svatou celebroidal Mons. Jude Thaddeus Okolo, arcibiskup, apoštolský nuncijs. Nejenže je černé pleti, také se stále usmíval a celou mši svatou celebroidal česky. On byl před několika roky ustanoven velvyslancem Vatikánu v České republice. Pak jsme šli na oběd, poděkovali za poskytnuté služby, sbalili naše zavazadla a odjeli domů.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem, kteří mi umožnili prožít dny na Velehradě.

Pavel Tomáš

Katolická charismatická konference 2023

P. Jacques Philippe – Štěstí, kde bychom ho nečekali

Vzácným hostem letošního 21. ročníku Katolické charismatické konference byl P. Jacques Philippe (*1947), člen Komunity Blahoslavenství a uznávaný exercitátor, známý také jako autor několika knih o duchovním životě. Narodil se ve Francii, vystudoval matematiku a poté ji několik let vyučoval. S Komunitou Blahoslavenství se seznámil téměř v jejích začátcích a v roce 1976 do ní vstoupil. Několik let žil v Izraeli, poté vystudoval v Římě teologii a roku 1985 byl vysvěcen na kněze. Po dalším studiu kanonického práva byl několik let zodpovědný za kněze a seminaristy Komunity Blahoslavenství.

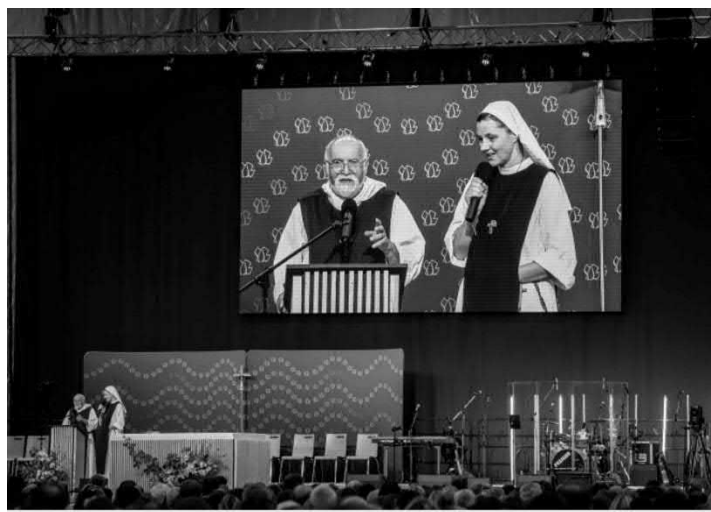
V současnosti je jeho hlavním posláním vedení duchovních cvičení ve Francii i po celém světě. U nás vedl v minulých letech duchovní cvičení dvakrát. (zdroj <http://www.katolik.cz>)

Letos jsem neměla to štěstí zúčastnit se celého programu Charismatické konference, ale velká touha být v Brně

v době, kdy zde přednášel P. Jacques Philippe, se mi nakonec splnila.

P. Philippe zahájil svoji dopolední promluvu s názvem „Štěstí, kde bychom ho nečekali“ čtením 5. kapitoly Evangelia podle Matouše, kde se hovoří o blahoslavenstvích. P. Philippe nazývá tuto kapitolu „srdcem evangelia“. Sám přiznává, že měl kdysi s pochopením blahoslavenství problém. Jak může být blahoslavený (šťastný) člověk chudý nebo plačící nebo někdo pronásledovaný pro Krista?

P. Philippe si všímá, že Ježíš je prvním z lidí, na kterém se všechna blahoslavenství naplnila.

Blahoslavenství jsou vlastně jakýmsi Ježíšovým portrétem a měla by být také portrétem každého dospělého křesťana, který nežije podle pravidel tohoto světa, ale podle moudrosti a světla evangelia.

Poté se P. Philippe věnoval jednotlivým blahoslavenstvím. První, ve kterém jsou obsažena všechna další blahoslavenství, zní „blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské“.

Z pohledu Starého zákona je chudoba vnímána buď negativně jako ovoce nespravedlnosti, nebo pozitivně v situacích, kdy se ochuzení stává milostí, která dělá člověka maličkým, pokorným, závislým na Hospodinu. Chudý člověk je každý, kdo se nachází v jakékoli obtížné situaci (materiální chudoba, nemoc, utrpení, rozpad vztahů, samot atd.). Chudobu tedy může prožívat i člověk materiálně bohatý (král David, královna Ester). I starozákonní žalmista volá v největší úzkosti k Hospodinu: „...ovinuly mě provazy smrti, přepadly mě úzkosti podsvětí; nacházím jen soužení a strasti...“ důležité ale je pokračování tohoto žalmu: „Vzývám

však Hospodinovo jméno: Hospodine, prosím, zachraň mi život!“ Proto i my, když se nacházíme v nějakém velice těžkém období života, bychom se měli obracet k Bohu stejným způsobem. P. Philippe ujišťuje, že Bůh slyší naše volání a nikdy je nenechá bez odpovědi. Ale čas, kdy na ně odpoví, zná jen On sám. Čas obtíží je časem očišťování a P. Philippe ho přirovnává k praní prádla. To hodně zašpiněné potřebuje delší čas a vyšší teplotu k tomu, aby se vypralo, méně špinavému stačí k úplnému vyčištění nižší teplota a kratší doba praní.

Po tomto přednáškovém bloku následovala adorace před Nejsvětější svátostí, při které se P. Philippe spolu s dalšími spolubratry z Komunity Blahoslavenství přimlouval za všechny přítomné, kteří právě prožívají bolestné životní období.

Při odpolední přednášce měl původně P. Phillipe pokračovat v promluvě na téma blahoslavenství, ale svůj plán změnil poté, co se ho kdosi zeptal, jak to udělat, abych si v čase zkoušek nezoufal, abych neztratil naději?

P. Philippe nenabízí nějaké zázračné recepty, ale připomíná osvědčené křesťanské zásady: Je třeba zachovat si za každou cenu víru v Boha, čerpat sílu ze svátostí (eucharistie, svátost smíření), a pak většinou člověk pocítí, že ho sám Bůh přes všechny těžkosti nese.

Je třeba zachovat si naději, že tento čas bolesti jednou pomine, ať už tady na zemi, nebo jednou na věčnosti, a Bůh bude tím, kdo setře slzy z každé tváře.

Je třeba uchovat si v srdci lásku – nesoustředit se jenom na svůj problém, ale nepřestávat přes vlastní bolest vidět ty, kteří se nacházejí v podobné, mnohokrát i těžší situaci. Projevy lásky lidem mohou pomoci překonat moje vlastní těžkosti.

Zvukový záznam celé přednášky P. Jacquese Philippa si můžete zakoupit na webových stránkách konference www.konference.cho.cz v sekci objednávky.

Bylo by velmi málo, kdybych své dojmy, byť z jediného dne Konference, zúžila na přednášku tohoto mimořádně charismatického kněze. Z Brna jsem si odvážela mnohá další obdarování a tím největším pro mě bylo, že jsem znovu směla zažít společenství církve překypující životem, z jejíhož nitra tryská chvála Božího jména, kde se hlásá Boží slovo s uzdravující mocí, kde je Eucharistie předmětem nejvyšší úcty a kde člověk může spočinout a načerpat sílu do dalších dnů. Přejí nám všem, abychom i v našem farním společenství vždycky zažívat totéž.

Martina Šulcová

O křesťanství na Islandu

V červenci letošního roku jsme se ženou navštívili Island a přinášíme Vám tak drobný tematický článek.

Island jako státní útvar popisujeme od roku 930, kdy se sešel první Alþing (čti *Elþing*), setkání vikingských náčelníků obývajících ostrov.

Část těchto náčelníků si na ostrov, stejně jako jejich mnozí otroci, křesťanskou víru již přinesla z původních zemí – Dánska, Norska či Švédska, část druhá se držela svých původních severských božstev, jako byli Thor, Odin nebo Freyja.

Na ostrově také již v době jeho objevení Severany mohli přebývat irští mniši. Oficiální vírou se křesťanství stalo v roce 1000, kdy mluvčí Alpingu, Thorgeir Þorkelsson Ljósvetningagoði, hodil své sošky pohanských bohů do vodopádu, který se od té doby nazývá Goðafoss.

První islandský biskup Ísleifur Gissurarson byl jmenován roku 1056 arcibiskupem až z dalekých Brém. Nejvýznamnějším islandským náboženským centrem se stalo jeho rodiště Skálholt, kde byla vybudována velká dřevěná katedrála a náboženská škola. Skálholt, jakožto centrum křesťanství a vzdělanosti na Islandu, si uchoval svůj význam až do 18. století, kdy byl po zemětřesení opuštěn, a biskupové přesídlili do Reykjavíku. Od roku 1963 je možno navštívit repliku původní katedrály.

Katolictví bylo potlačeno v 16. století dánským králem, který na ostrově prosadil luteránství. Poslední katolický biskup Jón Arason byl popraven roku 1550 na Skálholtu. Od té doby je země téměř výhradně protestantská, k luteránské církvi se hlásí téměř 65 % populace.

Katolické biskupství v Reykjavíku bylo obnoveno v roce 1968, od té doby zde sloužilo 5 biskupů, avšak žádný rodilý Island'an. Současným biskupem je Dávid Bartimej Tencer, slovenský kapucínský misionář. Ke katolictví se hlásí zhruba 15 tisíc obyvatel, z velké části se jedná o přistěhovalce, především příslušníky polské menšiny.

Islandským patronem je sv. Thorlak, islandský biskup žijící ve 12. století a jediný Island'an kanonizovaný v roce 1984 papežem Janem Pavlem II.

Většina islandských kostelů je drobných, roztroušených po venkově a s místem nejvýše pro pár rodin. Kostely ve městech jsou často moderní stavby ze dřeva a betonu s velmi zajímavou architekturou, ne nepodobnou nově postaveným kostelům v naší zemi.

Jeden z nejstarších islandských kostelů původní dřevěné rámové konstrukce pokryté drnem můžete navštívit ve Varmahlíðu (Víðimýrarkirkja). Za návštěvu určitě také stojí katolická i protestantská katedrála v Reykjavíku či modrý protestantský kostel v Seyðisfjörðuru.

Pokud byste chtěli sami navštívit katolickou bohoslužbu na Islandu, doporučujeme právě katedrálu v Reykjavíku, kde jsou pravidelné mše v polštině, nebo kostel zbudovaný slovenskými misionáři v Reyðarfjörðuru.

Markéta a Lukáš Tiší

Kniha, kterou doporučuji

Bouda, která krmí miliony dětí – Magnus MacFarlane Barrow

Před nedávnem se mi dostala do ruky „putovní“ kniha *Bouda, která krmí miliony dětí*. Její autor a zároveň hlavní protagonista Magnus MacFarlane Barrow je katolík ze Skotska, který se během války v Jugoslávii začal věnovat humanitární práci – sbíral potraviny a jiné potřebné věci a zpočátku je svépomocí vozil na Balkán. Postupně se k němu přidali další lidé, např. jeho pozdější manželka Julia, a pomalu se jim podařilo vybudovat humanitární organizaci, která po skončení války na Balkáně začala pečovat o opuštěné děti nemocné AIDS v Rumunsku a ještě později v africkém Malawi. Tam poznal otřesné podmínky (nejen)

dětí sužovaných kromě AIDS i obrovským hladomorem a přemýšlel, jak by se dal zlepšit jejich život. Setkání se 14letým chlapcem z chudé vesnice v Malawi, který měl jako svůj sen mít co jíst a moci chodit do školy, jím otřásl a začal se zamýšlet – jak je možné, že tak samozřejmé věci mohou být pro někoho nedosažitelným snem? A tady se zrodila zdánlivě prostá a jednoduchá myšlenka Mary's Meals – jedno výživné jídlo denně pro každé dítě ve škole. A hlavně o tom kniha poutavě vypráví, přesvědčte se sami. Zvýšil se počet dětí, které chodí do školy, zlepšilo se jejich zdraví a školní výsledky a mnozí z těch,

kteří tímto projektem prošli, už se na něm sami podílejí.

V těchto dnech už se daří podávat jedno vydatné jídlo denně dětem ve školách v Malawi, Libérii, Keni, Ugandě, Indii a na Haiti. Pobočka hnutí Mary's Meals je také v České republice, konkrétně v Brně,

Citát

Když je Bůh na prvním místě, jsou všechny ostatní věci na správném místě, není-li Bůh na prvním místě, nic není na správném místě. – Sv. Augustin

Nádherný, pravdivý, všeríkající výrok svatého Augustina mě oslovil teprve před nedávnem při jednom nedělním kázání a od té doby jej jiný nepředčil. Nevím, co dodat.

a je samozřejmě možné na tento bohu libý účel též přispívat.

Protože je kniha putovní, jak jsem napsala v úvodu, беру ji do klášterního kostela a dávám ji na stoleček, aby si ji mohli půjčit a přečíst další zájemci.

EV

Výsledek jarní Sbírky potravin překvapil

V sobotu 22. dubna proběhlo jarní kolo již tradiční Sbírky potravin i na Jičínsku.

Zájem dárců i samotný výsledek organizátory příjemně překvapil. Koordinátor sbírky – Dobrovolnické centrum Oblastní charity Jičín pod vedením Šárky Barešové, si tak může připsat další dobrý skutek! A současně přidává velké poděkování nejen dárcům, ale také dobrovolníkům,

kteří se zapojili do sobotních služeb v jičínském Lidlu a Kauflandu a novopackém Penny marketu. Velká část byla z řad zaměstnanců Charitní pečovatelské služby nebo nízkoprahových klubů.

V Nové Pace se vybralo v Penny Marketu celkem 569 kg potravin a drogerie, celková váha darovaných potravin a drogerie činila 2365 kg

Komenského 328, Nová Paka

Telefon: 606 030 222

www.nase-knihkupectvi.cz

NABÍZÍME:

Louis de Wohl: ZAPAL SVĚT

– románový životopis svatého Františka Xaverského

Velmi čtivě napsané životopisy svatých od tohoto autora pro mládež i dospělé. Autor zajímavě přibližuje život tohoto svatého i Portugalsko jeho doby.

Louis de Wohl: ZLATÁ NIT

– románový životopis Ignáce z Loyoly

Jako svatému Pavlovi pád z koně, svatému Ignáci rázem změnila život rána z děla. Co by se stalo, kdyby se Ignác s dělostřelcem, který ránu vystřelil, setkal? Louis de Wohl ve fiktivním příběhu, jak Ignác změnil život tomu, kdo ho zranil, populárním způsobem pro mládež i dospělé představuje Ignácův vlastní životopis.

Stormie Omartianová: Z TEMNOT KE SVĚTLU

– autobiografie

Stormie Omartianová je u nás známá především díky své řadě bestsellerů o síle přimluvné modlitby (za manžela, za dospělé děti, za vnoučata aj.). Prožila mimořádně těžké dětství. Stormie záhy odchází z domu a zahajuje úspěšnou kariéru v showbyznysu. Drsné prostředí Hollywoodu však jen prohlubuje její vnitřní úzkost a prázdnotu, denně se probouzí s myšlenkami na sebevraždu, drogy, alkohol... Prožije své obrácení.

Wilhelm Buntz: KUŘÁK BIBLE

Příběh bývalého vězně, který se „prokouřil“ stránkami Bible až k obrácení a odpuštění.

Zdeněk Jančařík, Stanislav Balík, Jaroslav Šebek: ČESKÝ BŮH

– hovory o historii, víře a ateismu

Rozhovor, který vedl Zdeněk Jančařík s historikem Jaroslavem Šebkem a Stanislavem Balíkem, je pohledem na české dějiny od samotných počátků až do současnosti. Zasvěcený a živý trojrozhovor se zaměřuje na ústřední otázku: jak je to s vírou a nevírou Čechů, často považovaných za jeden z nejateističtějších národů Evropy? K nejdůležitějším tématům patří příchod křesťanství a přetrvávání pohanství, husitské reformní hnutí a ničivé husitské války, baroko, osvícenství a národní obrození, První republika, křesťané za komunistického režimu, reformní 60. léta i skrytá církev. Nechybí klíčové postavy pro vztah Čechů k víře a náboženství: Palacký, Masaryk, Jirásek, kardinálové Beran a Tomášek. K zajímavosti knihy přispívají i vložené rozhovory s jezuitou Miroslavem Heroldem, publicistou a spisovatelem Jiřím Peňásem a filosofkou Terezou Matějčkovou.

Anselm Grün: Kouzlo maličkostí

– radost z maličkostí všedního dne je základem naplněného života

Snaha dostát všem požadavkům doby nás neúprosně žene k podávání někdy téměř nadlidských výkonů. Neustále se zbytečně porovnáváme s ostatními a mnohdy máme přehnané nároky a očekávání. Pořád na sobě chceme něco měnit. Přikládáme obrovskou váhu tomu, jak se na nás dívají ostatní. Není divu, že jsme nejen frustrovaní, ale smysl života se nám ztrácí v nedohlednu. Mnohdy si tímto způsobem života pod tlakem přivodíme i vážné nemoci. Nejde stále víc pracovat a stále víc hromadit, ani se stresovat věcmi, které nemůžeme ovlivnit. Nic neroste do nebe. Anselm Grün radí, jak z tohoto stále rychleji se točícího kolotoče vyskočit, věnuje se duševnímu stavu spokojenosti a jejímu vlivu na náš život, ale také cestám, po kterých se vydat, abychom spokojenosti mohli dosáhnout.

PODZIMNÍ SETKÁNÍ S AUTORY ZAJÍMAVÝCH KNIH:

IVA TRHOŇOVÁ: DOKUD PEČU, ŽIJU!

– 21. září 2023 od 16 h. Sál KC v kulturní části novopackého kláštera.

Autorka skvělých kuchařek o pečení trpí myopatií, nervosvalovým onemocněním postihujícím primárně svalstvo kostní. Neexistují na ni léky, stav pacienta se postupně zhoršuje. Iva si tehdy přesto řekla, že to nevzdá. Každý den bojuje s bolestí. Její velkou radostí vždy bylo pečení. Dříve pekla sama, dnes už jen vymýšlí recepty. Fyzickou práci musí obstarat někdo jiný, většinou manžel nebo neter. Paní Iva s manželem za námi v září přijedou. Po besedě vyberou výherce soutěže o nejlepší kváskové nebo kynuté pečivo. Před setkáním se podívejte na 13. komnatu v archivu ČT.

RADKA SVATOŠOVÁ: DOMÁCÍ SOBĚSTAČNOST

– 10. října od 17 h. v aule Gymnázia a SOŠPg Nová Paka.

Radka Svatošová představí svoji novou knihu, zaměřenou na používání darů přírody v domácnosti, naučí nás, co vše si můžeme připravit doma.

JAROSLAV MONTE KVASNICA: KRAJINA S VLKY

– 24. října od 18 h. v aule Gymnázia a SOŠPg Nová Paka.

Přijďte na setkání se znalcem přírody, který o ní krásně píše i vypráví právě u nás v Nové Pace!

ALEŠ PALÁN: MUŽ, KTERÝ SÁZÍ BOROVICI BLATKU

Příběhy dobře utajených malířů.

– 7. listopadu od 17 h. v aule Gymnázia a SOŠPg Nová Paka.

Aleš Palán je autorem řady knih rozhovorů. Na letošní podzim mu vyjdou dvě knižní novinky: Náčelník – rozhovory s Miloslavem Nevrlým, a kniha Muž, který sází borovici blatku – příběhy dobře utajených malířů. Právě o této knize bude naše setkání. Aleš Palán se vydal tentokrát do malých dílen, ateliérů a kutlochů, kde vyzpovídal sedm lidí, pro něž není mezi životem a tvorbou rozdíl.

JAROMÍR TYPLT o nové knize místního rodáka

– 23. listopadu v aule Gymnázia a SOŠPg

Akce se konají díky příspěvku Města Nová Paka.

S knihami pojedeme 18. září na 18. hodinu na přednášku M. O. Váchy: Stvoření a umění žít, kterou pořádá Domácí hospic 14. svatých pomocníků v Semilech a jistě jste také zváni.

Děkuji za vaši podporu nákupy u nás.

Bohunka Korbelářová

Farní listy – občasník Římskokatolické farnosti Nová Paka

Redakční rada: P. Pavel Kalita, Martina Šulcová, Richard Juriga, Miroslav Blažek, Linda Podzimková, Martin Vitvar, Markéta Tichá, Lukáš Tichý.

Své příspěvky a náměty zasílejte na adresu *redakceflnp@gmail.com*